



Hij woont ter hoogte van de Mont Blanc en voelt zich geroepen mensen de verrukkingen van het gebergte deelachtig te maken. Edward Bekker is berggids en skileraar. Hij bezit de sleutel van de hemel en opent ongekende horizonten. Al vijftwintig jaar garandeert hij veiligheid en kwaliteit, maar het gaat hem vooral om de sociale momenten, het delen van emoties met zijn klanten. Een bijzondere Nederlander met een beroep dat tot de verbeelding spreekt.

HET ZIT IN DE VINGERTOPPEN

AVONTUUR

naar wens



← Vorige pagina Edward Bekker staalt zijn spieren in het klimparadijs van Finale Ligure boven de Middellandse Zee. Foto: Bernd Ritschel

↑ Edward Bekker en zijn vrouw Ilse Maassen tijdens een verkenningstoer op Groenland (Apsuuitgletsjer). Foto: archief Edward Bekker

Hij vindt nog steeds moeiteloos de weg naar de verborgen valleien van het Limburgse heuvelland. Daar oefende hij ooit met zijn ijsbijlen in de mergelwanden. Aan creativiteit geen gebrek. Hij had altijd een goed verhaal voor de krant. Dan belde hij me op. "Ik ben op de Yerupaja geweest" — de spectaculairste berg van de Andes — of hij was net terug van de gênante vertoning met Bart Vos op de Everest. Edward Bekker sleepte als *rookie* van de expeditie de zuurstofflessen naar 8000 meter en bleef tactisch buiten schot. Plotseling zat hij op de berggids cursus in Duitsland, "als eerste Nederlander", vertelde hij er nadrukkelijk bij. "Je moet minstens VIII+ kunnen klimmen en als skiër een heel goede techniek meebrengen om toegelaten te worden." De vierjarige opleiding met eindexamen onder toezicht van de Technische Universiteit München is veeleisender dan de hele Everest bij elkaar.

Eigenschappen

Hij laat zijn duim over de vingertoppen glijden. Ze zijn ontveld en ruw. "Weekje klimmen geweest in Marokko.

Voor het eerst sinds jaren." De gevoelige huid herstelt snel. Een berggids dient nu eenmaal over goede contactuele eigenschappen te beschikken, het tasten naar de juiste rotsgrepen en de zielkundige knobbels van zijn klant. De pijprokende, knorrige *bergführer* die zijn gast als een slavendrijver de berg op en af joeg om nog dezelfde dag een volgend slachtoffer tegen volledig tarief aan de haak te slaan, bestaat allang niet meer. De berggids van 2012 is veel meer de *personal trainer*, een coach met goede manieren. "Als ik kandidaten voor de Mont Blanc heb, leer ik ze op de eerste dag hoe ze in blokkenterrein moeten lopen of over de gletsjer. Dat vind ik geweldig. Er zijn mensen bij die niet zo veel weten van klimmen, die kun je veel uitleggen, want ze zijn altijd heel erg gemotiveerd." Zijn ogen glinsteren. Hij voelt de verlangens van de mensen die zich aan hem toevertrouwen, haarfijn aan. Dat is het *fingerspitzengefühl*. Je hoeft hem tijdens een tocht niet te smeken of hij alsjeblieft een actiefoto van je wil maken op de ski's in de stuivende poedersneeuw. Dat doet hij uit zichzelf. Op een van de spectaculairste punten van de Hörnligraat op de Matterhorn commandeerde hij onverhoeds: "Stop, even wachten." Hij stond onge-

vraagd plaatjes van me te schieten, de ene hand aan het touw, met de andere de camera bedienend. Het lijken kleinigheden, maar zo'n momenten zijn voor de klant verschrikkelijk belangrijk. Vroeger mocht je al blij zijn met het obligate plaatje bij het topkruis. Je kreeg amper de tijd om je boterham op te eten.

Nederlandse primeur

Met berggidsen — Nederland telt er inmiddels een half dozijn — kun je vandaag alle kanten op. Edward Bekker presenteert een breed assortiment van freeride boven de poolcikel tot heliskiing in de Rocky Mountains, maar je kunt evengoed bij hem thuis voor de deur een gewone toerskicursus volgen of de Haute Route doen.

Vijfentwintig jaar geleden had hij de Nederlandse primeur met zijn bureau in Chamonix. De zaak groeide uit tot een soort Albert Heijn van de bergen. Het logo

Vijfentwintig jaar aan een zijden draadje en nog nooit een ongeluk

van het bedrijf bleef hetzelfde: *Edward Bekker – Ski & Alpinisme*, in die volgorde. "Nederlanders hebben niets met rotsen. Ze gaan naar de bergen om te skiën." Dat hij het ouderwetse woord alpinisme in zijn wapenschild voert, zegt meer over de persoon zelf. Voor een alpinist bestaat de wereld slechts uit bergen, ze bepalen zijn doen en laten, het is een levenshouding. Edward Bekker uit Klimmen vertoonde die filosofische trekjes van jongs af. Omdat hij het te druk had met rotsoefeningen in Eifel en Ardennen deed hij negen jaar over het atheneum. "Fysiotherapeut, dat leek me wel wat. De decaan op school zei: 'Leuke opleiding, en je kunt het wel aan, maar ik denk toch dat je beter iets buitenshuis kunt kiezen, iets waarbij je veel in beweging bent.' Nou, hij had het goed gezien. Voor mij is het gidsen een reis door de bergen. Een of twee dagen een berg beklimmen en dan naar het volgende doel."

Hij ging naar Frankrijk om de taal te studeren, "maar ik leerde er vooral skiën." Hij klom de grote routes, Frêneypijler, Peutereygraat, Bonattipijler, de fundamente van zijn beroep. Alle tochten en expedities die hij aanbiedt, heeft hij zelf ooit uitgevoerd. Aconcagua of Kilimanjaro, Elbroes of Carstensz Piramide, hij kent de weg. Dat scheidt vertrouwen.

Het embleem *mountainguide* siert zijn borst. Omdat hij in ontspannen houding op de bank zit, gaat het verloren in de plooiën van zijn jekker. Hij frommelt het tevoorschijn en houdt het demonstratief tussen de vingertoppen. Hij wil iets zeggen, maar zijn vrouw Ilse neemt hem de woorden uit de mond: "Het insigne van de berggids is een kwaliteitsmerk." Toen ze een paar jaar geleden trouwden, sloegen ze spijkers met koppen. Om meer vastigheid in het bestaan aan te brengen

bouwden ze een chalet met pensionaccommodatie aan de Zwitserse rand van de Espace Mont-Blanc, het uitstralingsgebied van Europa's hoogste Alpentop. De klanten logeren er en kunnen 's morgens meteen samen met hun gids op pad. Avontuur 'tout confort'.

Werk

Edward staat van december tot mei elke dag op de ski's. In de zomermaanden is hij met privéklanten onderweg naar de Eiger of de Gran Paradiso. Ilse doet de sales & marketing, ze is de regeltante. "We hebben soms vijf gidsen aan het werk." En dan is er ook nog Lynn, het dochttertje van vier, genoemd naar — dat kan niet missen — Lynn Hill, de beroemde sportklimster.

Het leven verankerd in de bergen. Edward kan "nog altijd even enthousiast worden" als in de tijd van de wilde haren. Toen ik met hem van de Matterhorn afdaalde, was ik zo moe, dat ik het diploma dat je in de hut krijgt na een succesvolle beklimming, in de lift omlaag naar Zermatt vergat mee te nemen. Om het niet te verkreukelen, had ik de enveloppe in de cabine apart naast de rugzak gelegd. Na het uitstappen — we waren alweer een eind op weg — kreeg ik de schrik van mijn leven kreeg. "Edward, mijn diploma ligt nog in de lift." Zelf kon ik geen pap meer zeggen, maar Edward rende als een gems omhoog naar het liftstation. De cabine stond op het punt te vertrekken. Tien minuten later was hij terug, hijgend, en zwaaiend met het diploma.

Het welbevinden van zijn gast ligt hem na aan het hart. "Als je gids bent, is het de bedoeling dat je met je klant op de top komt, of dat je hem met skiën veilig door lawinegevaarlijk terrein loodst. Leuk als je zelf ook een topje beklimt, maar dat is niet de intentie."



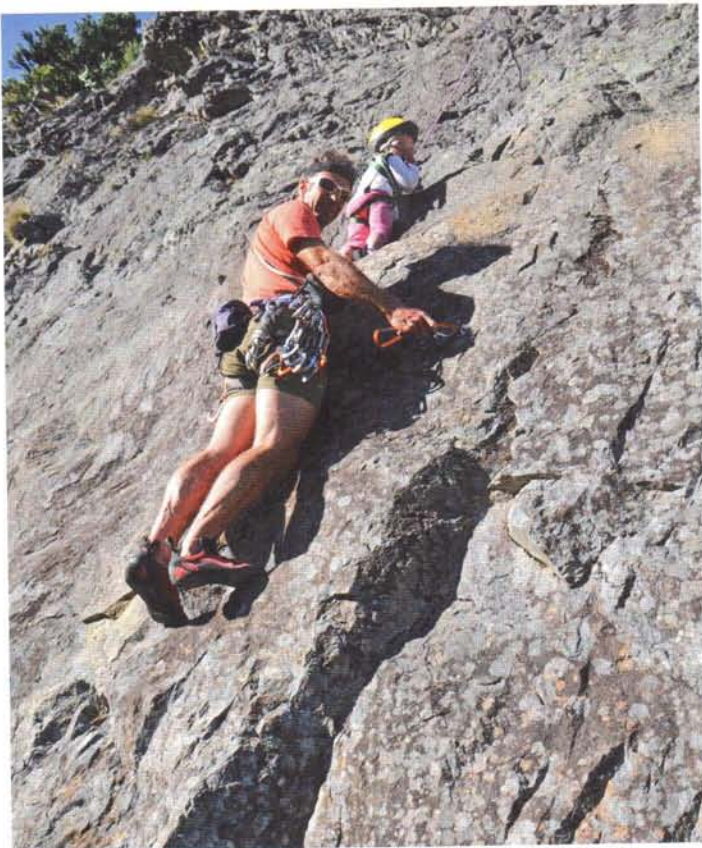
↑ De berggids in actie met zijn klanten. Foto: archief Edward Bekker

De opdracht omvat vaak heel profane dingen, zoals de sanitaire toestanden op de hut. "Die zijn soms abominabel, dat kun je de klant niet aandoen." De overvolle refuges probeert hij te vermijden. Op de normaalroute van de Mont Blanc kan dat niet, daar loopt de hele wereld. "De Tête Rousse-hut is prima in orde, maar op de Gôüter is de toestand al jaren onhoudbaar. Van de zomer wordt eindelijk de nieuwbouw opgeleverd." Aan de gevaarlijke toegang naar de hut valt weinig te doen. "Er is op veel plaatsen in de bergen meer steenslag dan vroeger. Het zijn de gevolgen van de klimaatverandering. Ijs en firn trekken zich terug. Daardoor worden tal van eenvoudige bergen ineens veel lastiger."

Veranderingen

Ook de mens verandert. "Vijftig jaar geleden was de Mont Blanc het hoogtepunt of in elk geval een belangrijke etappe in je klimcarrière, nadat je eerst wat gemakkelijkere bergen in Oostenrijk of Zwitserland had beklommen. Nu melden de mensen zich voor een weekje Mont Blanc, terwijl ze eigenlijk nog nooit iets anders hebben gedaan. Ze zijn druk en gehaast, een weekend hier, een paar dagen daar. Qua fysiek zij ze altijd goed voorbereid. Dat moet ook. Ik neem niet zomaar iedereen mee. Ik heb mijn programma van de Mont Blanc in de loop der jaren alleen maar zwaarder gemaakt." Zijn cliënten, hoofdzakelijk Nederlanders en Belgen, vertegenwoordigen alle beroepen. "Meestal zijn ze zelfstandig of ze hebben een goede baan. Opvallend veel mensen uit de medische wereld, artsen, specialisten.

↓ Edward Bekker met zijn jongste cursist, dochtertje Lynn, hier als driejarige. Foto: Ilse Maassen



Hoera, de top van de Carstensz Piramide op Papua. Foto: archief Edward Bekker

Dat zal te maken hebben met de *mind-set*. Ze hebben iets avontuurlijks en klimmen tot ze kinderen krijgen. Na hun dertigste zie je ze niet meer. Later, als de kinderen groot zijn, komen ze vaak weer terug."

Beschermd beroep

De 'eerste Nederlandse berggids' – hij adverteert er niet meer zo mee, het is toch een wat oubollige slogan – was aanvankelijk een vreemde eend in de bijt. Het exclusieve gilde van de *guides de haute montagne* accepteerde hem echter snel. Hij spreekt vloeiend Frans, is kordaat in stresssituaties en blijft altijd vriendelijk. "Als ik naar een gebied ga waar ik nog niet ben geweest, hoef ik maar een collega te bellen. Hoe is de toestand op de hut, hoe is het met het lawinegevaar? Ik heb meteen alle informatie ter beschikking." Berggids is een beschermd beroep, behalve in Nederland. Lawinekunde, bijscholing, bergredding, "dat milieu kennen we in ons land niet." Beunhazen hebben vrij baan. "Ze zijn heel handig aanwezig op internet. De hobbygids wil zelf een bepaalde berg beklimmen en toevallig zijn er dan betalende klanten bij. Dat is onverantwoord." Als Edward onderweg iemand zonder gidsenspeld tegenkomt, belt hij de gendarmerie. Hij staat op van de bank. De vouwen van zijn jack vallen glad, waardoor het embleem vanzelf zichtbaar wordt. Duizenden mensen heeft hij onder zijn hoede gehad. Vijftig jaar aan een zijden draadje en nog nooit een ongeluk. "Statistisch gezien kan dat haast niet." Hij staat er zelf van te kijken. Een verstuurde enkel misschien, of een klant die de top niet haalde, omdat hij last had van blaren. "Inderdaad, ik kan me niet herinneren dat er in al die tijd iets ernstigs is voorgevallen." Hij heeft Abraham gezien en de hoogste bergen van de wereld. "Er is geen ander werk dat zoveel voldoening biedt." Hoewel... voordat hij gedag zegt, geeft hij nog een stukje van zijn ware aard prijs. "Ik ben berggids, maar eigenlijk had ik piloot willen worden." Navigeren met de vingertoppen. ■

De website van Edward Bekker – Ski & Alpinisme: www.edwardbekker.com